

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **R. B.**, narozen dne X,
státní příslušník Republiky Kazachstán,
trvale bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2022, čj. CPR-33169-3/ČJ-2021-930310-V243,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 11. 2021, čj. KRPS-156751-30/ČJ-2021-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stanovilo žalobci dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. První z citovaných ustanovení naplnil žalobce tím, že pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu nejméně od 16. 4. 2021 do 29. 6. 2021, kdy byl hlídkou cizinecké policie zajištěn, a to mimo dny, kdy pobýval v Kazachstánu (od 16. 5. 2021 do 3. 6. 2021). Žalobce přicestoval na území České republiky s biometrickým cestovním dokladem s vylepeným dlouhodobým vízem vydaným Polskou

republikou s platností na dobu 279 dnů v období od 11. 12. 2020 do 15. 9. 2021. Do schengenského prostoru vstoupil dne 16. 1. 2022 přes letiště ve Varšavě. Z toho vyplývá, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně od 16. 4. 2021. Druhé z citovaných ustanovení naplnil tím, že od 15. 2. 2021 do 29. 6. 2021 (s výjimkou doby, kdy pobýval v Kazachstánu, tj. od 16. 5. 2021 do 3. 6. 2021) pracoval ve společnosti Ravak s. r. o. (dále jen „Ravak“), aniž byl držitelem povolení k zaměstnání, které je nezbytné k výkonu závislé práce. Nebylo prokázáno, že žalobce byl držitelem povolení, zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty. Výkon práce nespadal pod žádnou výjimku uvedenou v § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

2. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž rozhodla žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to tak, že prvostupňové rozhodnutí částečně změnila (zkrátila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 10 měsíců), ve zbytku jej potvrdila.
3. K námitce, že žalobce nevykonával závislou práci z důvodu absence znaku soustavnosti, nýbrž pouze brigádu, žalovaná odkázala na zjištění plynoucí z obsahu správního spisu. Žalobce byl dne 29. 6. 2021 kontrolován na pracovišti společnosti Ravak, kde vykonával balící práce. Při výsledku žalobce uvedl, že u uvedené společnosti pracoval od 15. 2. 2021 do dne provedení kontroly (s výjimkou období od 4. 6. 2021 do 29. 6. 2021). Na práci se ústně dohodl se zaměstnancem společnosti Ravak, žádnou písemnou smlouvu nepodepisoval, měsíčně mu byla vyplácena mzda zaměstnancem společnosti Ravak. Žalovaná zdůraznila, že pracovní smlouva je uzavřena v okamžiku, kdy se zaměstnavatel dohodne se zaměstnancem na druhu vykonávané práce, místu výkonu práce a datu nástupu do zaměstnání. Nedodržení písemné formy pracovní smlouvy nemá vliv na její platnost. V daném případě je podstatné, že žalobce vykonával na pracovišti společnosti Ravak konkrétní druh práce na základě pokynů zaměstnanců společnosti Ravak, na konkrétním místě, v určitém období a do práce nastoupil v určitý den – tedy nastaly skutečnosti, s nimiž právní norma spojuje vznik pracovního poměru. Odměnu za práci obdržel žalobce od pracovníka společnosti Ravak. Žalobce tedy podle žalované vykonával závislou práci.
4. K druhému důvodu udělení správního vyhoštění žalovaná uvedla, že žalobce vstoupil na území České republiky na konci ledna 2021, jak sám vypověděl (tímto dnem se ve prospěch žalobce rozumí den 31. 1. 2021), vycestoval z něj dne 16. 5. 2021 a vrátil se na něj dne 3. 6. 2021. Žalobce byl oprávněn pobývat na území České republiky na základě polského dlouhodobého víza po dobu 90 dnů během jakéhokoliv 180denního období [čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)]. Žalobce překročil toto období již v době jeho odjezdu z České republiky o 16 dnů (pobýval na území České republiky od 31. 1. 2021 do 16. 5. 2021) a jeho následný pobyt na území České republiky od 3. 6. 2021 do 16. 5. 2021 (v délce 27 dnů) byl rovněž neoprávněný. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nerefletoval, že byl žalobce držitelem polského dlouhodobého víza a dobu 90denního pobytu počítal již od vstupu žalobce na území Polské republiky. Nesprávný závěr správního orgánu I. stupně o délce neoprávněného pobytu na území České republiky nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně.

Obsah žaloby a dalších vyjádření účastníků řízení

5. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce namítá, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále namítá, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány dále porušily § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřily oprávněné zájmy žalobce, § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu.
6. Konkrétně žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že byl na území České republiky zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. Nevykonával zde totiž žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházel se v jakémkoliv pracovněprávním vztahu. Jednalo se pouze o jednorázovou brigádu. Nejsou tedy naplněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány a požadovány v zákoníku práce. Žalobce dále tvrdí, že se na území České republiky nacházel legálně na základě platného polského víza.
7. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, že může vycestovat do Kazachstánu. V této zemi panuje diktátorský, nedemokratický režim. Nelze vyloučit, že by mu v případě návratu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení.
8. Závěrem žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, ani podmínky pro stanovení doby k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se zcela dostatečně vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
10. Jednání, které soud nařídil na žádost žalobce, jenž nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, proběhlo v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti obou účastníků řízení, kteří se z něj před jeho zahájením omluvili a nežádali o jeho odročení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žalobních bodů

13. Obecné žalobcovy odkazy na konkrétní ustanovení správního řádu, která měla být ve správním řízení porušena, doprovázená citací či parafrází jejich textu, které soud shrnul v bodě 5 shora, nesplňují požadavky kladené na žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Neobsahují totiž žádnou konkrétní skutkovou či právní argumentaci reagující na žalobcovu věc (blíže viz rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, jejichž závěry byly potvrzeny rozšířeným senátem v usnesení ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72). Těmito tvrzeními se soud dále nezabýval.
14. Další tvrzení uplatněná v žalobě jsou konkrétnější v tom smyslu, že z nich vyplývá, jaký konkrétní závěr správních orgánů má žalobce za nezákonný a z jakého důvodu. Byť ani v tomto ohledu není žalobcova argumentace příliš konkrétní, lze ji považovat za řádně vymezený žalobní bod, s nímž se však soud může vypořádat pouze ve stejné míře obecnosti, neboť není jeho úkolem domýšlet za žalobce jednotlivé argumenty. Tato tvrzení uplatněná v žalobě jsou doslova shodná jako odvolací námitky. Těmito námitkami se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala a vypořádala se s nimi. Žalobce namísto toho, aby v žalobě polemizoval s argumenty žalované (tedy uvedl důvody, pro které má za nezákonné **napadené** rozhodnutí), pouze zopakoval, co vytýkal prvostupňovému rozhodnutí. Jelikož se žalovaná s odvolacími námitkami řádně zabývala a soud má způsob, jímž je vypořádala, za dostatečný a věcně správný, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (s výhradou dílčích korekcí uvedených níže).
15. K tvrzení žalobce, že se nacházel na území České republiky legálně na základě polského víza, je třeba odkázat na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná poukázala na to, že v souladu s čl. 6 Schengenského hraničního kodexu byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky na základě polského víza k dlouhodobému pobytu po dobu 90 dnů. Žalovaná měla na základě výpovědi žalobce za prokázané, že vstoupil na území České republiky koncem ledna 2021 (konkrétní datum – 31. 1. 2021 – stanovila tak, aby to bylo pro žalobce co nejpríznivější). Doba 90 dnů tedy uplynula dnem 30. 4. 2021. Dne 16. 5. 2021, kdy žalobce opustil Českou republiku, zde tedy pobýval bez povolení 16 dnů. Krátce nato se do České republiky vrátil a celou následující dobu zde pobýval bez platného povolení, neboť doba legálního pobytu v délce 90 dnů se hodnotí v rámci období 180 dnů, tedy vycestování ze schengenského prostoru do Kazachstánu a krátký pobyt tam nemohly nic změnit na tom, že žalobci po jeho návratu nepočala plynout nová 90denní doba povoleného pobytu, nýbrž tuto dobu je třeba hodnotit v kontextu s prvním vstupem na území České republiky koncem ledna 2021. Žalovaná tedy přesvědčivě vysvětlila, v čem spočívá žalobcovo protiprávní jednání, které lze podřadit pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nezpochybnil skutkovou ani právní rovinu úvah žalované a omezil se na obecný nesouhlas s jejím závěrem. I přes absenci konkrétní právní argumentace ze strany žalobce má soud za vhodné korigovat úvahu žalované v tom směru, že na žalobcův případ (pobyt občana třetího státu na území České republiky na základě dlouhodobého víza vydaného jiným členským státem Evropské unie) dopadají pravidla upravená v čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, nikoliv přímo Schengenský hraniční kodex, jenž upravuje podmínky překračování vnější schengenské hranice. Ze zmíněných ustanovení Úmluvy k provedení Schengenské dohody nicméně vyplývá, že žalobce byl oprávněn pobývat na území České republiky na základě polského dlouhodobého víza pouze po dobu 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Právní závěry žalované jsou tedy věcně správné. Žalobní bod je nedůvodný.

16. Žalobce dále tvrdí, že se nenacházel v žádném pracovněprávním vztahu, nekonal žádnou soustavnou a závislou práci. Rovněž stouto argumentaci se žalovaná v napadeném rozhodnutí rozsáhle vypořádala, zejména poukázala na to, že činnost vykonávaná žalobcem u společnosti Ravak vykazuje všechny znaky závislé práce, přičemž absence písemné pracovní smlouvy není důvodem, který by měl za následek, že pracovní poměr nevznikl. Žalovaná vyšla důsledně z výpovědi žalobce, jenž uvedl, že výkon práce si domluvil se zaměstnanci společnosti Ravak, kteří mu přidělovali práci, kontrolovali ji a vypláceli mu mzdu. Práci vykonával od 15. 2. 2021 do 12. 5. 2021 a poté od 4. 6. 2021 do 29. 6. 2021 (žalovaná nesprávně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce pracoval u společnosti Ravak s výjimkou období od 4. 6. 2021 do 29. 6. 2021, ačkoliv žalobce vypověděl, že u uvedené společnosti nepracoval v době od 13. 5. 2021 do 3. 6. 2021, a to z důvodu návštěvy v zemi původu, naopak od 4. 6. 2021 až do dne kontroly u této společnosti pracoval; tato dílčí nesprávnost skutkového závěru žalované, která je patrně důsledkem chyby v psaní, nemá sebemenší vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí). Z hlediska naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců je podstatné, zda byl žalobce zaměstnán na území České republiky bez potřebného povolení, tedy zda vykonával závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). V řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že žalobce konal u společnosti Ravak práci ve vztahu podřízenosti (tj. jménem této společnosti, na její náklady a odpovědnost), práce mu byla přidělována a kontrolována zaměstnanci společnosti Ravak, konal ji osobně na základě jejich pokynů a pod jejich dohledem a za odměnu. Práci navíc nevykonával jen jednorázově, nýbrž po dobu několika měsíců, tedy soustavně. Žalovaná rovněž správně poukázala na to, že nedostatek písemné formy není důvodem neplatnosti pracovní smlouvy (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 2444/2013, ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 905/2014, a ze dne 23. 5. 2019, sp. zn. 21 Cdo 342/2019). Soudu není zřejmé, jakou konkrétní úvahu obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí má žalobce za nesprávnou.
17. Žalobce tvrdí, že konal pouze brigádu. Pomíjí však, že brigáda není legální pojem. V běžném jazyku jím jsou označovány pracovněprávní vztahy, které mají pouze dočasný (přechodný) charakter. I brigáda je nicméně výkonem závislé práce. V daném případě nemůže být vzhledem k délce doby, po kterou žalobce vykonával práci u společnosti Ravak, a pravidelnosti výkonu práce (od pondělí do soboty od 6:00 do 14:00 hod., některé dny do 18:00 hod. a v sobotu do 12:00 hod.) pochyb o tom, že byl naplněn znak soustavnosti definující závislou práci (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2021, čj. 7 Azs 72/2021 – 30). Žalobní bod je nedůvodný.
18. V neposlední řadě žalobce namítá, že se nemůže vrátit do země původu z důvodu, že v ní vládne nedemokratický režim. I v tomto případě soud odkazuje na vypořádání zcela identické odvolací námítky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnuje, že ačkoliv dochází v Kazachstánu k porušování lidských práv a svobod, děje se tak vůči osobám, které se angažují v politice či jsou aktivní v občanské společnosti (např. se účastní demonstrací). Žalobce v rámci své výpovědi uvedl, že mu v Kazachstánu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, anebo jiné vážné nebezpečí. Nezmínil se (a ani v žalobě to netvrdí), že by se jakkoliv angažoval ve veřejném životě, neuvedl ani jinou konkrétní skutečnost, s kterou spojuje své obavy z uvěznění, mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Žalobce se během svého pobytu v České republice dokonce dobrovolně vrátil do Kazachstánu na krátkou návštěvu, přičemž poté bez jakýchkoliv

potíží opětovně přicestoval na území České republiky. Jestliže tedy nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce byl dotčen těmi nedemokratickými aspekty kazašského režimu, v souvislosti s nimiž by mu hrozilo mučení či nelidské a ponižující zacházení, nelze dospět k závěru, že by v jeho případě existoval důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

19. Námitky obsažené v části III. žaloby, které soud shrnul v bodě 8 shora, nelze považovat za řádně formulované žalobní body. Byť v nich žalobce označuje části výroku napadeného rozhodnutí (ve spojení s výrokem prvostupňového rozhodnutí), s nimiž nesouhlasí, neuvádí žádné skutkové, tím méně právní důvody svého nesouhlasu. Obecně vyjádřený nesouhlas s částí správního rozhodnutí není žalobním bodem, neboť nevymezuje žádné otázky, jimiž by se měl soud zabývat a které by mohl vypořádat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. července 2022

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce